

SİNBAD

~BİNİR GECE MASALLARI~

2. ve 3. SINIFLAR İÇİN
ÇOCUK KLASİKLERİ

HAMAL SİNBAD

Dünyanın en eski şehirlerinden biri olan Bağdat, en görkemli, en huzurlu dönemlerinden birini yaşıyordu. Şehrin yöneticisi, adaletiyle ünlü Halife Harun Reşit'ti.

Harun Reşit, alimleri, bilginleri ve gezginleri çok severdi. Onları korur, kollar ve desteklerdi. Bu yüzden Bağdat, ilim, bilim ve kültür şehri olmuştu.

İnsanların, sokaklarında huzurlu, mutlu bir şekilde dolaştıkları Bağdat şehrinde, Sinbad isminde bir de hamal yaşıyordu.

Hamal Sinbad, iyi kalpli, alçak gönüllü, şükretmesini bilen biriydi. En ağır yükleri az bir para karşılığında yüksünmeden taşırdı. Kendisine ihtiyacı olanlara yardım etmekten büyük mutluluk duyardı. Hayatı böyle, ağır küfeleri, sandıkları, taşıyarak geçiriyordu. Gün geçtikçe beli bükülüyordu.

İnsanların, güneşin yakıcı ışınlarından kendilerini korumak için gölgeliklere çekildiği çok sıcak bir günde, Hamal Sinbad, yine kilolarca ağırlığındaki bir sandığı sırtlamış götürüyordu. Hava öyle sıcak öyle sıcaktı ki Sinbad, buram buram terliyor, hâli, dermanı kesiliyor, ayakları birbirine dolaşıyordu. Dayanamayıp biraz soluklanmak için bir konağın kapısının önünde durdu. Uflaya puf-laya sırtındaki sandığı yere indirdi. Cebinden mendilini çıkarıp alnındaki terleri sildi. Dili damağı kurumuştu. İçinden, şimdi bir bardak soğuk su veren olsa da şöyle kana

kana içsem, biraz olsun serinlesem.” diye geçirdi. Bunu düşünürken gözleri, konağın açık kalan bahçe kapısından içeri süzüldü. Bahçede bin bir çeşit renk renk çiçek, ulu ağaçların gölgelediği taştan patika yollar vardı. Dalların yaprakların arasına gizlenmiş kuşlar, neşe içinde şakıyorlardı.

Sinbad merakla başını, bahçe kapısından içeri uzattı. Çardağın altına kurulmuş uzun bir masa gördü. Masanın üzerine birbirinden lezzetli görünen yiyecekler, insanı bakınca bile serinleten buzlu içecekler konmuştu. Bu enfes sofranın etrafında toplanan insanların kimi çalgıcılara eşlik edip şarkı söylüyor, kimi tatlı tatlı sohbet ediyordu. Sinbad cenneti andıran bu manzaraya bakıp şöyle mırıldandı:

– Yüce Rabb'im! Sen dilediğine çok, dilediğine az verirsin. Dilediğinin sırtına dünyanın

yükünü yükler, dilediğini cennet bahçelerinde ağırlarsın. Sen, gücü kuvveti sonsuz olansın; herkesin lâıyğını bilensin. Niye bana az, onlara çok verdin, diyemem. Onlar zevk sefa içinde yaşıyorken, ben dert cefa içindeyim diye sana gönül koyamam. Seni gücendirmekten korkarım. Şüphesiz en güzeli en doğruyu bilen sensin.

Sinbad, böyle dedikten sonra sırtlamak üzere tekrar sandığının başına döndü. Sandığı tutan kayışları tam omzuna almıştı ki konağın kapısında güler yüzlü bir hizmetçi belirdi. Elindeki tepside bir bardak dolusu buzlu nar şerbeti vardı. Sinbad'a:

– Hava çok sıcak. Susamış olmalısınız, dedi. Umarım bu nar şerbeti susuzluğunuzu dindirir.

Sinbad, teşekkür ederek kendisine ikram edilen şerbeti aldı. Bir dikişte içip bitirdi.

– Oh! Dünyalar varmış, dedi. Çok iyi geldi. Sağ olun.

– Bir şey değil. Lütfen içeri buyurun. Efendim sizinle tanışmak istiyor.

Sinbad buna çok şaşırdı. Fakat yapılan daveti geri çevirmenin saygısızlık olacağını düşünerek kabul etti. Hizmetçinin peşine takıldı. Birlikte bahçe kapısından içeri girdiler. Yemek masasına kadar yürüdüler.

Sinbad masa başındakileri saygıyla selâmladı. Çardağın hemen yanı başındaki tünekte bir papağın uyukluyordu.

Ev sahibi Sinbad'ı yanı başındaki sandalyeye oturttu. Sofradaki lezzetli yiyeceklerden ikram etti. Rengarenk şerbetlerden dilediği kadar içmesini söyledi.

Sinbad, ikram edilenlerden doyasıya yedi. Şerbetlerden kanasıya içti. Yüzüne renk,

dizlerine derman geldi. Şimdi kendisini çok daha iyi hissediyordu.

Ev sahibi sordu:

– Söyle bakalım kimsin, ne iŐ yaparsın?

– Adım Sinbad. Hamalım. Gün boyu insanların ağır yüklerini taŐırım. Hem onlara yardım eder hem de böylelikle ekmek paramı kazanırım.

Ev sahibi samimiyetle elini hamal Sinbad'ın omzuna koydu.

– ok ilginç; biliyor musun benim adım da Sinbad. Demek seninle adaŐız. Yalnız ben Denizci Sinbad'ım. Herkes beni böyle tanır. Nasıl, konağımı beğendin mi?

– Beđenmek ne kelime efendim. Burası âdeta cennetten bir köŐe.

– Ne kadar ŐaŐırtıcı yle değil mi? Senin adın da Sinbad, benimki de. Sen de Allah'ın

